VENTURA-SAGA

ELKE DAG DICHTER BIJ DE STERREN

Lees ook van Kate Ling:

Ventura-saga

Eenzaam en extreem ver weg
De gloed van gedoofde sterren

Kate Ling

Elke dag dichter bij de sterren

Ventura-saga

Vertaald door Anne Marie Koper en Elsbeth Witt

moon

Oorspronkelijke titel: *The Truth of Different Skies*
Oorspronkelijk uitgegeven: Little, Brown Books for Young Readers, 2018
© Kate Ling, 2018
© Vertaling uit het Engels: Anne Marie Koper en Elsbeth Witt, 2018
© Nederlandse uitgave Moon, Amsterdam 2018
© Omslagbeeld: Shutterstock
© Omslagontwerp: Sophie Burdess
© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Stan Van Steendam
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 2886 9
ISBN 978 90 488 2887 6 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

FSC www.fsc.org
MIX
Papier van verantwoorde herkomst
FSC® C014496

Voor C, mijn hemel

1

ABSOLUUT NULPUNT

'Weet je wat het is… je kunt nooit helemaal zeker weten of iedereen het concept tijd op dezelfde manier ervaart. Iets wat voor mij vijf minuten lijkt, kan voor jou vijf dagen lijken. Dus als jij zegt dat je het gevoel hebt dat je al een millennium in dit klaslokaal zit, is dat ook zo.' Ik haal mijn schouders op. 'Het is een kwestie van perceptie.'

Ik kijk over mijn computerscherm naar de plek tegenover me en zie hoe Micahs prachtige mond langzaam een halve glimlach vormt. 'Weet je, Karlo,' zegt hij. 'Voor een nerd ben je best een lekker ding.'

'Hilarisch Bexley,' zeg ik, maar wat ik eigenlijk denk is: houd op. Alsjeblieft. Ik kan het niet aan.

'Je hebt alleen nog een bril nodig en dan ben je echt zo'n sexy bibliotheekmeisje,' zegt hij, terwijl hij zo ver achteroverleunt dat zijn stoel een stukje van de grond komt. Hij doet het allemaal met zo'n luie sierlijkheid. Ik staar weer naar mijn scherm, al kan ik me echt niet meer concentreren nu hij zo naar me kijkt en zo tegen me praat. Onder de tafel schopt hij zachtjes tegen mijn voet.

'Je negeert me,' zegt hij. Hij moest eens weten. Al zou ik het willen, ik zou hem niet eens kúnnen negeren. Ik ben me bewust van iedere beweging die hij maakt, tot op duizenden kilometers afstand. Waarschijnlijk wel meer.

'Meneer Bexley…' Professor Griffiths kijkt hem streng aan van achter zijn bureau. 'Gebruik jij je toegangstijd tot de wetenschappelijke database om op te zoeken wat de quantumeigenschappen van

licht zijn? Of verspil je je tijd met het bestuderen van de mysterieuze eigenschappen van mevrouw Karlo, die je op elk ander tijdstip kunt observeren in haar natuurlijke leefomgeving?'

Micah geeft geen antwoord, maar steekt zijn hand in de lucht bij wijze van verontschuldiging. Daarna rolt hij met zijn ogen en kijkt hij weer op zijn scherm.

Wetenschappelijk onderzoek is het enige vak dat we dit jaar samen hebben en dat is vrij irritant want het is mijn favoriete vak, wat betekent dat ik het hele jaar al een strijd voer met mezelf. Aan de ene kant wil ik me concentreren op de les en aan de andere kant wil ik genieten van het feit dat Micah Bexley zo dicht bij me in de buurt is.

Als de zoemer eindelijk klinkt, verwacht ik een soort ontploffing van vreugde omdat het zomervakantie is, maar er gebeurt eigenlijk helemaal niets, alsof iedereen alleen maar zo snel mogelijk weg wil nu we bij de eindstreep zijn aanbeland. Terwijl ik luister naar het geluid van de drieduizend leerlingen van Gower Gate Academy die allemaal tegelijk hun boeken in hun tassen proppen, zegt Micah: 'Je hoeft niet te werken vandaag, toch?' Maar net als ik wil antwoorden, zegt professor Griffiths: 'Mevrouw Karlo, kan ik jou nog even spreken?'

'Ik zie je buiten,' zegt Micah, terwijl hij me zowat vermoordt met een knipoog. Ik kijk hem na als hij de gang op loopt.

Griffiths leunt achterover in zijn stoel, met zijn handen gevouwen op zijn buik. Het lokaal stroomt langzaam leeg. 'Weet je nog dat ik vertelde over het 2050-project?'

Ik haal mijn schouders op, al kan ik het me nog goed herinneren.

'Het is op Abertawe University. Ze willen…' Hij beweegt zijn handen door de lucht, alsof hij zoekt naar de juiste woorden, 'meer mensen stimuleren om zich aan te melden. Vooral voor de exacte vakken. Ze hebben mij gevraagd om mijn meest veelbelovende leerling voor te dragen voor een zomerworkshop die kan leiden tot een plek op de universiteit. Ik heb jou genomineerd.'

Ik schud mijn hoofd. ‘Professor Griffiths, ik…’

‘Je hoeft je geen zorgen te maken over de financiën. De workshop kost praktisch niets en voor de universiteit zou je een beurs kunnen krijgen.’

Ja, dat zou kunnen. Maar een beurs betaalt slechts een gedeelte van het collegegeld en ik kan de rest echt niet betalen. De universiteit is voor de rijken, niet voor mensen zoals ik.

‘Je hebt zoveel talent, Beacon. Dat weet je toch wel?’ Hij doet zijn bril af en knaagt op een van de pootjes, terwijl hij fronsend mijn reactie afwacht.

‘Bedankt,’ zeg ik, ‘maar ik moet nu naar mijn werk.’ Ik loop het lokaal uit en voel hoe Griffiths me teleurgesteld nakijkt.

Buiten regent het zo hard dat iedereen tegen het gebouw aan schuilt. Jam staat op me te wachten. Hoewel Jam mijn stiefbroer is, noem ik hem nooit zo en zie ik hem ook niet zo. Ik weet eigenlijk niet hoe ik hem precies zie. Het lijkt alsof hij er gewoon altijd is geweest, al is dat niet zo, want mijn moeder is pas vijf jaar met zijn vader getrouwd.

Hij staat met zijn capuchon op en een chagrijnige blik in zijn ogen te turen naar de bruine wolken die als een deksel boven het basketbalveld hangen.

‘Waar was je?’ vraagt hij zodra ik in zijn buurt ben. ‘We hebben de trein gemist.’

‘Sorry. Griffiths had nog wat te zeuren.’

Ik probeer niet naar Micah te zoeken maar ik zie hem toch. Hij staat aan de andere kant van het plein onder het basketbalnet, met zijn arm om Mali’s schouders. Ze doet een gek dansje, stoot hem aan en hij kust haar voorhoofd. Het ligt nog steeds als een steen op mijn maag, al zijn ze al drie jaar dolverliefd op elkaar.

En al is zij mijn beste vriendin.

Als ik het donkere stuk van mijn hart dat naar hem verlangt uit mijn lichaam zou kunnen snijden, als dat de pijn zou wegnemen, dan zou ik het meteen doen. Ik zou er alles voor overhebben om me

niet zo te voelen, om hem niet zo graag te willen dat het pijn doet, terwijl ik weet dat het nooit iets kan worden. Ze draait zich om, ziet me, glimlacht en rent naar me toe door de regen.

'Je bent ziek,' zegt ze en heel even ben ik bang dat ze me doorheeft en dat ze het van mijn gezicht kon aflezen voordat ik het kon verbergen. 'Je hebt iets vreselijks opgelopen,' gaat ze verder. Ze grinnikt en nu snap ik haar. 'Er is een feestje in Bradoc en jij en Jam moeten erbij zijn, dus ik meld jullie ziek.'

Hoewel ze mijn beste vriendin is, zal Mali bepaalde dingen nooit begrijpen, zoals het feit dat ze denkt dat Jam en ik ons zomaar ziek kunnen melden op ons werk. Die baan is de enige reden dat we te eten hebben. Alsof dat een optie is. Ze knippert verwachtingsvol met haar ogen.

'We zijn om middernacht klaar,' zeg ik, terwijl ik een stap naar haar toe zet en haar uitgelopen eyeliner wegveeg met mijn duim. 'We zoeken jullie daarna wel op.'

'Bea! Kom op!' Ze pakt mijn schouders beet. 'Alsjeblieft, ik wil zo graag dat je meegaat.'

Micah is er nu ook maar ik durf niet naar hem te kijken.

'We komen zodra we klaar zijn, toch, Jam?' Ik kijk naar hem over mijn schouder, maar zijn gezicht is amper te zien door zijn capuchon. Ik zie alleen zijn chagrijnige mond wanneer hij 'mmm' mompelt.

Wanneer ik weer naar Mali kijk, is de teleurstelling van haar gezicht af te lezen.

'Hoe zit die van mij?' zeg ik om haar af te leiden. Ik doe mijn ogen dicht zodat ze mijn eyeliner kan bekijken.

'Perfecte kattenogen,' zegt ze, nog steeds teleurgesteld. 'Zoals altijd.'

'Geleerd van de beste,' zeg ik, terwijl ik mijn arm door de hare haak en haar dicht bij me houd.

'Dat weet ik,' zegt ze. Ze houdt haar roze parapluutje boven onze hoofden. 'Ik ben een briljante lerares.'

We staan allemaal op hetzelfde perron te wachten op de trein richting AcePrice, waar Jam en ik werken en toevallig ook de plek waar je moet zijn als je als minderjarige alcohol wilt kopen. Toen ik nog bij Betaling werkte was dat vrij lastig, want toen kwamen alle jongens en meisjes die ik kende naar mijn kassa, omdat ze wisten dat ik de code zou intypen om de aankoop goed te keuren. Terwijl zij niet konden wachten om aan hun flessen wodka te beginnen, liep ik iedere keer het risico ontslagen te worden. Nu ik ben overgeplaatst naar Elektronica is dat geen probleem meer. Nu is het ergste van mijn baan dat ze me zien in mijn lelijke rode AcePrice-uniform en dat ik altijd zo herinnerd zal worden. Bea Karlo: het AcePrice-meisje. Bea Karlo: het meisje dat fulltime moet werken, terwijl ze nog op school zit en brood dat over de datum is mee naar huis moet nemen, omdat ze anders niets te eten heeft.

Hoewel we diep onder de grond zitten, stroomt het regenwater langs de muren aan de andere kant van het spoor. Het loopt naar de grondwaterspiegel zodat het weggepompt kan worden en we het alleen tegen een meerprijs weer terug kunnen krijgen. Ik probeer daar maar niet te veel aan te denken. En ook niet aan Centralisatie of de Dataramp of een van de andere miljoen manieren waarop het (wan)beleid van onze zogenaamde leiders een puinhoop van onze wereld heeft gemaakt. Ik word er alleen maar chagrijnig van.

De trein komt met een hoog, zoemend geluid tot stilstand bij het perron. Hij zit al behoorlijk vol, maar we proppen onszelf erin en raken elkaar kwijt tussen de natte jassen. Ik kijk over de schouder van een vreemde naar Micah. Zijn zonnebril zit in zijn haar; de regendruppels glinsteren op de glazen. Zijn wimpers zijn donker en het fluorescerende licht heeft amper effect op zijn mediterraanse, gouden huid. Ik vind altijd dat hij eruitziet alsof hij van een mooiere plek komt, een tropisch eiland of zo. Zijn blik verschuift naar Jam, die achter mij staat.

'Wat moeten we voor jou halen? Om te drinken op het feest, bedoel ik. Zelfde als altijd?'

Ik voel hoe Jam zijn schouders ophaalt en in zijn jaszak naar geld zoekt.

Micah schudt zijn hoofd. 'Komt later wel, man.'

De trein maakt met een schok een bocht naar links en even rijden we buiten de tunnel in het licht. We rijden nu langs de rand van Gower Gate en kijken uit over de enorme vierkante weiden en de oceaan aan schapen; de reden dat deze stad ooit is gebouwd. Het is nu bijna vijfentwintig jaar geleden dat ze hier alle dorpen, boerderijen en huizen hebben ontruimd en iedereen hebben gedwongen te verhuizen, om plaats te maken voor het Agrogebied, dat zich volledig richt op de industriële schapenfokkerij. Centralisatie noemden ze het. Meer weiden voor de schapen en schaalvoordelen van gedeelde diensten voor de mensen. Gezinnen die hier generatieslang woonden en werkten werden met wortel en al van hun plek gerukt, in gloednieuwe torenflats neergezet en door gigantische multinationals ingehuurd, waarvoor ze aan de slag konden bij supergrote versies van de boerderijen die ze al kenden. Soms beschouw ik het als een zegen dat ik hier geboren ben en nooit iets anders heb gekend.

De regen trekt vanaf zee als een grijs gordijn over de velden. En het is eind juli.

We duiken de krochten van de tunnel weer in en komen nu aan bij de eerste halte in Evansblok. Een paar mensen duwen me opzij omdat ze eruit moeten, waardoor het Mali lukt om naast me te komen staan.

'Ik denk dat ik je kom halen als je dienst is afgelopen, Bea. Het kan me niet schelen of je omvalt van vermoeidheid. Je moet mee naar dit feestje.'

'Ah, wat lief.' Micah kantelt zijn hoofd. 'Echte vriendschap.'

'Hou je kop,' zegt ze, maar ik hoor de glimlach in haar stem.

Bij de AcePrice-halte stapt iedereen uit en als we de trap op lopen raken we elkaar even kwijt. Ik hoor dat Mali me roept maar ik doe alsof ik haar niet hoor. School en AcePrice zijn twee gescheiden werelden geworden voor me. En alleen Jam, die mij beter kent dan wie dan ook, mag mij volgen van de ene naar de andere kant.

2

EEN NIEUWE HORIZON

Ik heb net mijn spullen in het kluisje gepropt, als ik merk dat Taylor achter me staat. 'Mevrouw Karlo…' hij schudt zijn hoofd, 'je had drie minuten geleden al op je plek moeten zijn.'

'Sorry, Taylor, maar ik…'

'Als je bij AcePrice wilt blijven werken, zul je je aan de regels moeten houden.' Hij is dicht bij me komen staan en glimlacht.

Eigenlijk wil ik zoals altijd iets zeggen waardoor de glimlach snel van zijn gezicht zal verdwijnen. Maar ik doe het niet.

'Je weet dat ik maar een grapje maak,' zegt hij, terwijl hij onderuitgezakt op een doos gaat zitten en naar me kijkt. 'Waarom ben je eigenlijk te laat? Een vriendje?'

'Ik heb geen vriendje.' Argh, waarom zei ik dat? En nog wel tegen hem.

'Wow.' Hij schudt zijn hoofd. 'Dat kan ik me bijna niet voorstellen. Je bent zo'n slim, mooi meisje…'

Ik kijk weg, terwijl ik mijn schort strakker aantrek. 'Ik moet gaan. Martin staat alleen bij Elektronica.'

'Ga dan maar snel,' zegt hij en ik voel dat hij als een roofdier zijn blik op mij gericht houdt, terwijl ik wegloop.

'Kun je eens naar deze troep kijken?' zegt Martin als ik naast hem kom staan tussen de stapels tv's die als een muur om ons heen staan.

Op de schermen springt een of andere band op en neer op een

strand, terwijl de leadzanger op zijn knieën in het zand een solo zingt.

'Ik kende deze band al toen ze nog cool waren,' zegt Martin, hoewel hij amper vijf jaar ouder is.

Ik vis de hoofdafstandsbediening uit mijn schort en zap naar een andere zender.

'Hè, nee, Bea, niet het nieuws, alsjeblieft,' zegt hij op klagerige toon. 'Je windt je daar altijd zo over op. Dan heb je het de rest van de avond alleen nog maar over ontwikkelingskloven, het milieu en waterexport.'

Ik kijk hem boos aan. 'Je bent nu vader, Martin. Je moet weten wat er in de wereld gebeurt.'

'Waarom?' Hij lacht. 'Er gebeurt toch nooit wat positiefs.'

Ik zap naar Global News Network en ben door het menu aan het klikken om de ondertitels aan te zetten, als ik verstijf en mijn adem inhoud door het beeld op het scherm: een enorm gevaarte, dat eruitziet als een soort geraamte in de ruimte, met op de achtergrond een langzaam draaiende aarde.

'Dat is…' hoor ik mezelf zeggen en ik zet meteen het geluid harder.

'Niet weer zo'n stom vrachtschip,' zegt Martin, maar ik zeg dat hij stil moet zijn, terwijl ik naar de schermen loop, waar nu geluid uit komt.

'*… kondigen de technische voltooiing van het gelijknamige ruimteschip aan. Er is in de ruimte aan de bouw van de Ventura gewerkt, sinds het mysterieuze radiosignaal, waarvan men vermoedt dat het van het sterrenstelsel Epsilon Eridani afkomstig is, zeventien jaar geleden werd opgepikt in het Instituut voor Ruimtevaartonderzoek in La Verdad in Zuid-Spanje. Deze opzettelijke poging tot contact, waarvan de inhoud en betekenis tot op de dag van vandaag helaas nog een groot raadsel zijn, was ons eerste onomstotelijke bewijs dat we niet de enigen zijn in dit heelal. Het wordt vaak aangehaald als de grootste ontdekking in de menselijke geschiedenis en de sleutel tot*

onze toekomst als een ruimtevarende beschaving. Vanmiddag hebben functionarissen van het instituut bekendgemaakt dat er de komende weken driehonderd geschikte vrijwilligers worden geselecteerd. De kernbemanning van het schip zal bestaan uit de huidige medewerkers van Ventura Communicatie en de Concordia Transportgroep. Deze baanbrekende individuen zullen de eerste generatie vormen van een ruimtemissie die volgens de planning meer dan zevenhonderd jaar zal duren, een missie die door veel mensen over de hele wereld wordt gezien als het belangrijkste wetenschappelijke project dat ooit door de mensheid is ondernomen. De cynici onder ons hebben natuurlijk opgemerkt dat deze aankondiging vast niet geheel toevallig samenvalt met de lancering van het nieuwe apparaat van Ventura Communicatie voor het post-datatijdperk: de Pod, die volgende week wereldwijd op de markt wordt gebracht.'

Martin lacht en zet het geluid uit.

'Hé, ik was aan het luisteren!'

'Heb je het niet door?' Hij schudt zijn hoofd. 'Het is gewoon een publiciteitsstunt,' zegt hij, wijzend naar het grote lcd-display met de advertentie voor de Pod achter me: een en al dansende kleuren, lachende idiote mensen en de zwierige streep en ster van het logo van Ventura Communicatie. 'Best wel geniaal eigenlijk. Volgens mij bestaat dat signaal niet eens. Die mensen doen echt alles om hun product maar te verkopen, dat weet je.'

'Nee, je vergist je.' De woorden stromen uit mijn mond. 'Je begrijpt het niet, het zit anders. Ventura Communicatie is een zakelijke sponsor, maar het Instituut voor Ruimtevaartonderzoek in La Verdad heeft het signaal van Epsilon Eridani als eerste ontdekt en het jarenlang onderzocht. Het werd eerst geleid door de Europese Ruimtevaartorganisatie en de Spaanse overheid. Ze gingen pas op zoek naar financiële steun, nadat hun economie was ingestort.'

Martin staat me met open mond aan te kijken, als een domme vis met haar. 'Hoe weet je dat in hemelsnaam allemaal?'

'Uit de bibliotheek, de wetenschappelijke database van school,

tijdschriften en het journaal. Ik volg dit nieuws al mijn hele leven. Het werd ontdekt in het jaar dat ik werd geboren, dus het voelde altijd… Ik bedoel, er ís leven, er zijn daarginds andere wezens die ons proberen te bereiken. Ben je daar dan helemaal niet nieuwsgierig naar?'

'Wow. Je vindt het écht interessant. Je moet je aanmelden als vrijwilliger, Bea,' zegt hij, terwijl hij zijn blik weer op de schermen richt. Van achter een lange tafel geven directeuren in pakken, onderzoekers in witte legerjassen en astronauten in overalls van de Europese Ruimtevaartorganisatie een persconferentie, terwijl de camera's flitsen. 'Ik zou het echt supergrappig vinden om jou in een ruimtepak te zien.'

Ik rol met mijn ogen, terwijl ik wegloop, maar zodra ik ergens tussen de schermen sta, leun ik tegen een schap om niet om te vallen. Ik kijk naar de grond en haal diep adem om mijn bonzende hart weer onder controle te krijgen.

Als ik een tijdje later bij Verzending op zoek ben naar Jam, zie ik Dylan Jones binnen komen rijden in een vrachtwagen. Hij heeft op zijn achtendertigste nog steeds van die idiote asymmetrische kapsels, waardoor hij er eerder uitziet als een ijdele oudere broer van Taylor dan als zijn vader.

Die toevallig ook mijn vader is.

Zodra hij uit is gestapt, zeg ik tegen hem: 'Je moet het aan Taylor vertellen. Dat moet.'

Hij kijkt om zich heen om te zien of niemand ons in de gaten houdt en richt zich dan weer tot mij. 'Je weet dat ik dat niet kan doen.'

'Hij moet het weten. Hij blijft… Het lijkt alsof hij…'

Gelukkig snapt hij het zonder verdere uitleg. 'Het spijt me echt,' zegt hij, terwijl hij naar zijn tenen staart. 'Zeg gewoon tegen hem dat je niet geïnteresseerd bent en dan is het klaar. Het heeft geen zin om er een hoop drukte om te maken.'

‘Het heeft geen zin voor jou en je gelukkige gezinnetje, bedoel je,’ zeg ik bits.

‘Voor niemand van ons, Beacon.’

‘Noem me niet zo,’ zeg ik bijna grommend en ik zie even een geschokte blik in zijn groenbruine ogen, die dezelfde kleur hebben als de mijne – het enige cadeautje dat hij me ooit heeft gegeven – voordat hij ze dichtknijpt.

‘Zo heet je nu eenmaal,’ zegt hij, maar nu op een rustige toon. ‘En ik vind het een mooie naam… vol betekenis.’

‘Alsof jij daar iets om geeft.’

‘Toevallig wel.’

‘Echt waar?’

Zuchtend wipt hij van de ene op de andere voet, terwijl we allebei oogcontact proberen te vermijden. Ik verwacht al bijna geen antwoord meer en sta op het punt om weg te lopen, als hij zegt: ‘Ik weet dat ik weinig in te brengen heb, maar ik vertrouw erop dat je het juiste zult doen. Heb je geld nodig?’ Hij graait in zijn achterzak en houdt me in zijn vieze hand een paar munten voor.

‘Niet doen.’ Ik werp hem een blik vol afkeer toe en loop weg.

3

STEREVOLUTIE

Jam heeft er totaal geen zin in, maar toch sleep ik hem om middernacht mee de trein in naar Bradocblok en Fifteenth Street, waar het feestje is. Hij zit de hele weg met waterige ogen te gapen – alsof hij mij nogmaals duidelijk wil maken dat hij écht niet wil – en hij weigert zijn capuchon af te doen, ook al regent het niet.

'Het is toch fantastisch?' vraag ik, nadat ik de hele rit heb gepraat over de Ventura. 'Herinner je je nog al die televisieprogramma's over het signaal toen we klein waren? En ineens… gebeurt het gewoon. Ze gaan er echt heen.'

'Ja, dat is best wel cool,' zegt hij tussen twee keer gapen door, maar ik zie dat hij het alleen zegt om mij een plezier te doen.

Bij nummer 15-501 stromen mensen uit het gebouw. Ze staan op de stoep of hangen tegen het hek op de plek waar de leidingen en afvalkokers diep de ingewanden van Gower Gate in duiken.

De mensen van school doen alsof we net terugkomen uit de oorlog. 'Jam! Bea! Jullie zijn er!' roepen ze, hoewel ze normaal nooit iets tegen ons zeggen. Pas nu herinner ik me dat ik helemaal niet van feestjes houd, omdat er meestal alleen maar mensen zijn die je niet kent of niet echt aardig vindt.

'Daar zijn jullie!' gilt Mali vanuit de keuken. Ze baant zich een weg door de menigte om bij ons te komen en het ziet eruit alsof ze tegen de stroom in zwemt. Ze duwt Jam en mij een beker in onze handen met iets wat naar kokos ruikt en trekt Jams capuchon omlaag. 'Dans met me, Iejoor!'

Jam rolt met zijn ogen en doet zijn capuchon weer op, maar ik zie dat hij toch een heel klein beetje glimlacht.

Mali was de eerste die me erop wees hoe weinig Jam glimlacht en zij bedacht ook die belachelijke bijnaam voor hem, waar ze hem nu steeds mee pest. Ironisch genoeg moet hij er altijd wel om lachen, maar Mali is zo iemand die iedereen aan het lachen kan maken.

'Laat die jongen met rust,' zegt Micah, die opduikt uit de menigte. 'Hij is bekaf.'

'Dans jij dan met me,' zegt ze met een zeurderig stemmetje.

'Er is hier amper ruimte om rechtop te staan, of had je dat niet gemerkt?' Hij lacht en leunt met zijn kin op haar hoofd. Onze blikken kruisen elkaar, maar ik kijk weg.

Ik glip zo snel als ik kan weg om een tv te zoeken en ik vind er uiteindelijk een in een stille slaapkamer. Ik zet hem aan in het donker, ga zitten op het vloerkleed en leun met mijn hoofd tegen het met jassen bedekte bed achter me. Jam loopt de deur in eerste instantie voorbij, maar als hij mij ziet, draait hij zich om en loopt hij terug. Hij gaat naast me zitten. Het licht van de tv valt op zijn gezicht en hij laat zijn beker losjes op zijn opgetrokken knieën balanceren. Ik kijk weer naar de tv en lees de ondertiteling:

'Vrijwilligers moeten tussen de zestien en twintig jaar oud zijn en vloeiend Engels of Spaans spreken. Ze moeten binnen nu en tien dagen af kunnen reizen naar La Verdad in Spanje, waar het Instituut voor Ruimtevaartonderzoek zit, waar ze een aantal zware onderzoeken zullen ondergaan.'

'We moeten dit doen,' zeg ik.

Jam draait zijn hoofd naar mij toe. 'Wat zeg je?'

'Ik ga het doen, hoor.' Ik lach.

'Je maakt een grapje.'

'Nee, ik meen het, Jam. Waarom niet? We willen toch niets liever dan weg uit Gower Gate? En dat gaat ons nooit lukken. Ik bedoel, hoe gaan we dat in hemelsnaam ooit doen?'

Hij zegt niets, maar staart me aan. 'Er is niets wat ons hier houdt,' zegt hij uiteindelijk.

'Alles houdt ons hier, Jam. We hebben geen geld. We hebben nooit geld. Je weet dat ik het me nooit zal kunnen veroorloven om naar de universiteit te gaan. En ik kan toch niet mijn hele leven bij AcePrice blijven werken? Dat kan niet. Dan ga ik dood, ik zweer het. En wat is het alternatief? Schapen scheren? In het slachthuis werken?'

Jam neemt langzaam een slok van zijn drankje. 'We kunnen sparen en dan naar een grote stad verhuizen. Voor een betere baan.'

'En dan?' Ik schud mijn hoofd. 'Mensen zoals wij kunnen het zich niet permitteren om in de stad te wonen. Zelfs als het ons zou lukken om een baan te vinden, is de huur nog steeds drie keer zoveel als wat we ooit zouden kunnen verdienen.'

'Dus ga je liever de ruimte in?'

'Denk jij dan niet dat het geweldig zou zijn? Om op zoek te gaan naar wie of wat ons een boodschap probeert te sturen? Om daar deel van uit te maken? Om te weten dat je de eerste missie bent die contact kan maken met buitenaards leven? Dat is…' Ik heb er geen woorden meer voor. Of misschien juist te veel woorden.

Jam gaat rechtop zitten en staart naar me vanonder zijn capuchon; zijn ogen zijn groot in het donker. Dit is voor het eerst in heel lange tijd dat ik het gevoel heb dat hij echt naar me luistert.

Ik leun naar hem toe en pak zijn mouw vast. 'Jij zegt al een jaar dat we zouden moeten solliciteren bij de opleidingsprogramma's voor ruimtevrachtschepen. Wat is het verschil?'

De blik op zijn gezicht verandert en zijn mond valt open van verbazing. 'Vrachtschepen komen iedere paar jaar weer terug, Bea. Als je met dit ding meegaat, is het voor altijd. Dan kun je net zo goed dood zijn.'

Ik weet niet wat ik hierop moet zeggen, maar voordat ik iets kan bedenken komt Mali de kamer binnengestormd. Ze valt dronken op haar knieën voor ons op het tapijt. 'Ik heb fantastisch nieuws.

Jullie gaan zoveel van me houden als je het hoort.'

'Ik hou al van je, Mal.' Ik grinnik en ze kust me zo hard op mijn lippen dat ik per ongeluk op mijn tong bijt.

'Dan ga je nog meer van me houden. Het is me gelukt om het vriendje van mijn zus over te halen om ons vier pasjes voor het schiereiland te geven voor morgen! Hij zegt dat het slecht weer wordt, maar dat maakt niet uit!' Ze zwaait met vier kleine transparante pasjes voor onze neus. 'Zeg alsjeblieft niet dat jullie moeten werken. Ik bedoel, ik weet wel dat jullie moeten werken, want dat is altijd zo, maar jullie werken toch niet de hele dag?'

Ik kijk even naar Jam. 'We hebben late dienst,' zeg ik dan. 'Van vier tot middernacht, net als vandaag.'

Ze slaakt een gilletje. 'Perfect! Dan gaan we heel vroeg.'

'We hebben geen auto.'

'Wel! Die van Micahs vader. Hij is… weg. Vergeet je bikini niet!'

'Je jas, bedoel je,' gniffelt Jam.

Mali trekt zijn capuchon helemaal over zijn gezicht heen. 'Kom op, Iejoor, we gaan er een leuke dag van maken, al moet ik je dwingen!'

Micah is er nu ook. Hij leunt tegen de deurpost en kijkt van de tv naar Mali en Jam en naar mij, voordat hij op het bed achter me gaat zitten. Ik voel hoe zijn spijkerbroek mijn blote schouder raakt en schiet automatisch van hem weg.

'Dat is die ruimtebasis waar jij het altijd over hebt, toch?' zegt hij en als ik mijn hoofd omdraai, zie ik dat hij naar de beelden vanuit de lucht van het Instituut voor Ruimtevaartonderzoek kijkt op tv. Hij kijkt een microseconde naar mij en dan weer naar het scherm. 'Neemt je ruimtegek-alter-ego het vanavond over, Karlo? Geen zin om te feesten?'

Ik geef hem een klap op zijn been, pik zijn drankje en loop de kamer uit, terwijl ik ondertussen probeer te negeren hoe mooi hij is als hij lacht.

In de keuken kom ik Jac Ashley tegen, die ik nog ken van toen ik in het hardloopteam zat. Ik weet niet hoe het precies gebeurt, maar op een gegeven moment staan we te zoenen en ik ben zo dronken dat ik niet meer helder kan denken en hij ruikt zo lekker en ik laat mijn hand aan de achterkant onder zijn shirt verdwijnen en trek hem dichter tegen me aan. Dan schopt er iemand tegen mijn been. Ik draai me om en zie dat het Jam is.

'Bea,' zegt hij. 'We gaan naar huis, Bea. Kom.'

'Doe even normaal, man,' zegt Jac Ashley tegen hem.

Jam zegt niets terug maar staart hem slechts vanonder zijn capuchon aan.

Jac leunt voorover en kust mijn hals op zo'n manier dat ik echt niet wil gaan, maar dan voel ik dat Jam weer tegen mijn been schopt. 'Bea, ik ga.'

'Ik kan haar later wel thuisbrengen,' zegt Jac met zijn lippen in mijn nek.

'Daar komt niets van in,' zegt Jam. 'Bea, kom op. We moeten over twee uur alweer opstaan.'

Ik kreun en begin me langzaam los te worstelen uit de octopusgreep van Jac en ineens zie ik dat hij zo'n walgelijk dun, vlassig snorretje heeft en kan ik niet geloven dat ik hem stond te zoenen.

Buiten is het koud en hebben de wolken een oranje randje. Als we uit de buurt van het feest zijn, is de wereld leeg en plotseling begint alles om me heen te draaien. Het enige geluid komt van de afvalpersen op de ondergrondse verdiepingen. Ze knarsen en schuren en voeden de ovens die Gower Gate verwarmen. Ik haak mijn arm door die van Jam en hij gaat langzamer lopen zodat ik hem bij kan houden.

'Ik zou willen dat je dat soort dingen niet meer deed,' zegt hij.

'Wat voor dingen?' vraag ik, terwijl ik best weet wat hij bedoelt.

'Zoenen met… wie dan ook. Je moest eens horen wat mensen allemaal over je zeggen.'

Ik zucht. 'Het kan me niets schelen wat andere mensen over mij zeggen. Dat weet je.'

‘Maar het kan mij wel iets schelen.’

‘Ah, Jam, dat is lief van je.’

Hij staat stil. ‘Nee, dat is het niet! Ik ben degene die het aan moet horen. Als je ooit wilt dat iemand je goed behandelt, moet je hiermee ophouden, Bea. Je moet niet alles zomaar… weggeven aan iedereen.’

‘Weggeven?’ zeg ik en ik moet vanzelf lachen. ‘Dit is geen Brontë-roman. Dit is Gower Gate.’

Hij schudt zijn hoofd en loopt door zonder mij. Hij kijkt nog wel even om om te controleren of ik hem volg, maar hij houdt het gat tussen ons in stand.

In onze flat in Hydrefblok ligt Joella al te slapen. Haar idiote vriend is er zo te zien niet, maar ik weet dat ze hem helaas nooit voorgoed aan de kant zal zetten.

Nadat ik mijn tanden heb gepoetst, ga ik op bed liggen en vlak voordat ik in slaap val, hoor ik Jams stem door de dunne gipsmuur die onze kleine kamer in twee nog kleinere kamers verdeelt; we hebben ieder een half raam.

‘Jac Ashley is een sukkel.’

‘Ik snap je wel, Jam, maar ik vind eerlijk gezegd niet dat ik iets weggeef. Ik pak eerder iets af.’

‘Wat pak je dan af?’

Hier denk ik even over na. ‘Een stuk van hun ziel, misschien. Zou je ook eens moeten proberen.’

‘Iemands ziel afpakken?’

‘Je hebt nooit iets met iemand, Jam. Je probeert het niet eens.’

‘We hadden het niet over mij.’ Ik hoor hoe zijn bed verschuift omdat hij op zijn zij rolt.

Ik staar naar de piepschuimen planeten van het zonnestelsel dat ik vijf jaar geleden voor school maakte en al die tijd aan mijn plafond heb laten hangen. Jupiter zweeft heen en weer, bruinachtig van kleur in het schemerlicht. ‘Misschien doe ik het wel gewoon omdat

ik het kan,' zeg ik uiteindelijk. 'Het is de enige macht die ik heb.'

'Macht?' Ik hoor aan zijn stem dat hij een vies gezicht trekt. 'Dat is zo ontzettend fout.'

'Oké, misschien is dat niet de reden. Ik bedoel eigenlijk… dat die jongens aan mij laten zien wie ze echt zijn. Zonder een toneelstukje op te voeren. Ik zie een kant van ze die anderen niet zien.'

Het duurt even voordat hij antwoordt. 'Oké,' zegt hij dan. 'Dat begrijp ik. Maar zou dat niet leuker zijn met iemand die jij echt leuk vindt?'

'Natuurlijk,' zeg ik en ik moet vanzelf aan Micah denken. 'Maar je kunt niet je hele leven wachten totdat dingen een keer gebeuren.'

'Dat zeg je altijd,' zegt Jam, die slaperig klinkt nu.

'Echt?' Ik frons.

Hij geeft geen antwoord meer. Ik slik vanwege mijn droge keel en til een hoekje van mijn rolgordijn op zodat ik de grijze, steeds lichter wordende hemel kan zien. Best vreemd dat de sterren er altijd zijn. Ook als je ze niet kunt zien.